Unitatea Dunhului

William Kelly

© SoundWotds, Online începând de la: 01.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11031.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 4.1-6

Înainte de a ne ocupa cu subiectul darurilor slujirii, care este pus înaintea privirii noastre pe parcursul capitolului, Duhul Sfânt se preocupă mai întâi cu unitatea, de care au parte astăzi sfinţii lui Dumnezeu în Hristos. Era necesar ca această unitate să fie prezentată ca o mare platformă. Pe această platformă şi în legătură cu ea are loc slujirea. Căci slujirea scoate pe prim plan mai mult pe fiecare mădular al lui Hristos, şi nu atât de mult trupul ca întreg. Căci cu toate că există o afirmaţie cunoscută, că Biserica dă învăţătură, în realitate ea este total nejustificată. Da, este chiar aşa, că gândul că Biserica ar da învăţătură conduce la aroganţa infailibilităţii; aceasta o găsim exprimată cel mai clar în catolicism.

Adevărul este, că Biserica niciodată nu dă învăţătură, ci dimpotrivă, trupul primeşte învăţătură; trupul nu dă învăţătură. Fără îndoială Biserica are slujitori, care sunt puşi de Domnul. Însă ea însăşi este ogorul lui Dumnezeu sau locul unde Dumnezeu lucrează, ca să dea naştere la rod pentru El Însuşi. Acesta este un adevăr practic important; el nimiceşte orice pretenţie din partea Bisericii de a crea învăţături sau de a le defini. Biserica este numită stâlpul şi temelia adevărului; ea are datoria să poarte grijă într-o disciplinare sfântă, ca în ea să nu fie tolerat ceva care este împotriva adevărului. Adunarea lui Dumnezeu nu se poate sustrage de la această responsabilitate. Această responsabilitate se referă la întreaga părtăşie creştină. Trebuie să fie această corporaţie, care să prezinte pe pământ adevărul înaintea oamenilor şi în care noi trebuie să intrăm, dacă vrem cu adevărat să acţionăm conform adevărului, după ce l-am crezut.

Deci în timp ce responsabilitatea se referă la întreaga corporaţie, totuşi calea, pe care lui Dumnezeu l-a plăcut să lucreze pentru răspândirea adevărului Său, ca să lucreze la conştiinţe, sunt fiecare mădular al Bisericii Sale, care a fost făcut capabili pentru acest scop special. Aptitudinea de a da învăţătură depinde de darul care a fost dat prin harul suveran. Nu este o chestiune a unui drept general, că cineva poate predica sau da învăţătură, dacă el doreşte. O astfel de permisiune nu este în Biserica lui Dumnezeu. Domnul Isus are dreptul să cheme şi să mijlocească pe baza Duhului Sfânt, aşa cum

vrea El. Biserica nu este o societate de oameni care au anumite păreri despre una sau alta; şi cu atât mai puţin ea este o întrunire lumească. Este Adunarea *lui Dumnezeu*, adunarea acelora pe care El îi cheamă şi în care El locuieşte.

În ceea ce priveşte întregul în totalitatea lui, este adevărat că totul aparţine lui Dumnezeu. Este Dumnezeu Cel care formează Adunarea, şi o ocroteşte şi menţine în ea propria Lui sfinţenie şi glorie. Însă la fel este şi cu privire la lucrarea de slujire: ea este o misiune foarte importantă, care este păstrată în mod deosebit mădularelor Bisericii. Este deci o unitate, pe care o au astăzi credincioşii în Hristos Isus şi în baza căreia există Adunarea lui Dumnezeu – unitatea comună a binecuvântării, în care toţi credincioşii stau astăzi şi care, dacă am voie să spun aşa, este baza a toate. Însă în legătură cu aceasta este lucrarea de slujire, care aparţine anumitor mădulare şi nu Bisericii în totalitatea ei. Darurile sunt prin unii şi de la unii pentru folosul tuturor.

Aceasta subîmparte primul pasaj în două părţi. În versetele de introducere până la sfârşitul versetului 6 găsim preponderent unitatea Duhului, începând cu versetul 7 găsim caracterul diferit al mădularelor lui Hristos. Să observăm mai întâi, că Duhul Sfânt ne-a adus acum pe terenul îndemnului şi avertizării. Învăţătura o avem în primele trei capitole.

Acum venim la practică:

> **Efeseni 4.1:** Vă îndemn deci eu, cel întemniţat în Domnul, să umblaţi într-un chip vrednic de chemarea cu care aţi fost chemaţi,

În detaliu această chemare constă din două părţi. În primul rând sfinţii, toţi cei care astăzi cunosc pe Domnul Isus, alcătuiesc împreună un trup în El. În al doilea rând ei sunt locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul. Deci cu toate că Adunarea lui Dumnezeu este un trup, care există pe pământ, totuşi acest trup este întemeiat pe privilegii cereşti. Este trupul lui Hristos, care ne arată binecuvântările noastre comune. Locuinţa lui Dumnezeu în Duhul pune înaintea privirii noastre mai mult responsabilitatea noastră, pe

care noi o avem ca unii în mijlocul cărora locuieşte Dumnezeu.

Este mai mult decât clar, că chiar şi copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu înţeleg puţin aceste două realităţi. Când ei aud despre trupul lui Hristos, atunci gândurile lor se îndreaptă deseori nu mai departe de faptul că ei au iertarea, că sunt copii ai lui Dumnezeu şi vor merge în cer. Cât de puţin are aceasta a face cu trupul lui Hristos! Mulţi credincioşi adevăraţi gândesc, că în cazul trupului lui Hristos este vorba de mulţimea tuturor celor împăcaţi cu Dumnezeu, de cei care au parte de favoarea Sa, pe care El nu-i va lăsa să moară în păcatele lor. Dar se pot avea toate aceste privilegii fără să ai vreo însuşire caracteristică trupului lui Hristos sau a locuinţei lui Dumnezeu prin Duhul. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fie aşa, ar fi fost foarte posibil ca creştinii să fie conştienţi de răscumpărarea lor şi că sunt copii ai lui Dumnezeu, ca ei să fi cunoscut filiaţiunea lor şi să fi aşteptat să fie glorificaţi în cer cu Hristos şi cu toate acestea niciodată să nu fie legaţi între ei ca trup al lui Hristos, în care Dumnezeu locuieşte printre ei prin prezenţa deosebită a Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer. Acesta era un privilegiu care le-a fost dat mult mai presus decât răscumpărarea prin sângele lui Hristos. Chiar dacă vom cerceta întreg Vechiul Testament, niciunde nu vom găsi că despre sfinţii lui Dumnezeu se vorbeşte ca fiind mădulare ale trupului lui Hristos sau ca locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul.

Însă mai mult decât aceasta: profeţii sunt plini de faptul că încă o dată va veni un timp minunat pe pământ, atunci când Domnul va lega puterea lui satan. Va veni un timp în care nu-i va mai fi permis răului să se desfăşoare fără a fi pedepsit şi nici nu va mai fi permis ca cel bun să sufere aici. Şi când va veni această zi: Scriptura spune foarte clar că, chiar dacă atunci Dumnezeu va avea pe pământ un popor pentru Sine Însuşi, ei nu vor fi legaţi într-un singur trup şi nici nu vor constitui locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul. Între cele două veniri ale lui Hristos – între harul, care a fost arătat, şi gloria, care se va arăta (Tit 2.11-13) – auzim despre chemarea deosebită, cu care am fost chemaţi. Şi permiteţi să studiem ce este trupul lui Hristos: trupul *Său*. Desigur eu nu mă refer la ceea ce vorbeşte despre El personal, ci ca trup care este constituit din toţi şi aplicat la toţi cei care astăzi cred în Hristos: această corporaţie

spirituală, căreia îi aparţin toţi credincioşii adevăraţi, care trăiesc astăzi pe pământ şi au trăit începând cu ziua de Rusalii.

Care sunt binecuvântările, care aparţin la aceasta? Ce vrea să spună Duhul Sfânt prin expresia mădular al acestui trup? Crucea ca martor şi expresie a vinei iudeilor (fără îndoială şi a vinei tuturor oamenilor în general, însă în mod deosebit a iudeilor) a oferit lui Dumnezeu ocazia să renunţe total pentru timpul de acum la locul deosebit al privilegiului pe care poporul iudeu l-a posedat înainte. Dumnezeu Însuşi a şters graniţele care despărţeau pe Israel de naţiuni, şi în loc să facă pe Israel un canal al făgăduinţei Sale, dimpotrivă şuvoiul binecuvântării se revarsă consecvent şi clar spre naţiuni. El adună un popor pentru Numele Său dintre iudei şi păgâni şi această alegere din cei doi, care cred, îi adună laolaltă ca să le dăruiască privilegii noi, pe care niciodată înainte nu le-a dat sub această formă şi cu această mărime.

Una din însuşirile cele mai remarcabile ale binecuvântării este, că s-a înlăturat diferenţierea între iudei şi naţiuni. La cruce *ei* s-au unit în răutatea lor împotriva lui Dumnezeu. Dar pentru ce a folosit-o *Dumnezeu*? Este ca şi cum El ar spune: Eu voi lua tocmai această cruce, pe care omul a folosit-o ca o răzvrătire monstruoasă împotriva Mea – crucea, care a dovedit că poporul Meu vechi a ajuns într-o vrăjmăşie cruntă împotriva Mea (în Persoana Fiului Meu). Şi tocmai această cruce o voi face centrul de unde va veni binecuvântare mai deplină şi mai bogată decât credincioşii ar fi sperat vreodată. Aşa cum odinioară satan a făcut crucea punct de adunare pentru oameni într-o unire păcătoasă împotriva lui Dumnezeu şi a Fiului Său, aşa o face Dumnezeu un centru preţios, unde El îi face un trup nou pe iudeii şi naţiunile care cred în Fiul Său, în care dispar pentru totdeauna toate diferenţele. Dacă lui Dumnezeu Îi place să strângă un popor, pentru ca el să dea o mărturie practică a acestei realizări noi, cine vrea să se împotrivească?

Legea este dreaptă; şi ar fi o nelegiuire faţă de Dumnezeu să aduci cea mai mică pată pe cele zece porunci ale lui Dumnezeu. Însă în timp ce porunca este sfântă, dreaptă şi bună, harul aduce ceva care este mai înalt şi mai bun. Desigur este drept şi corect, că eu, dacă

fac binele, să fiu răsplătit pentru aceasta. Dar nu este mai binecuvântat, că eu, dacă fac binele şi sufăr din cauza aceasta, să-l suport cu răbdare? Aceasta este har, plăcut lui Dumnezeu, şi principiul practic, la care El a chemat pe copiii Săi să acţioneze acum. Nu era principiul de guvernare public ca în timpurile Vechiului Testament, ci era contrariul acestuia. Se contrazice Dumnezeu pe Sine Însuşi? Nicidecum. Dumnezeu poate avea un anumit drum, pe care El acţionează cu poporul iudeu; şi apoi El poate stabili un alt fel de a proceda cu creştinii. Şi realmente, cine poate tăgădui, că El a făcut aşa? Iudeii s-ar fi făcut vinovaţi de un păcat greu, dacă nu s-ar fi circumcis. Şi eu cred, în ceea ce priveşte pământul, că chiar în acea zi minunată care va veni iudeul va avea ţara lui, cetatea lui, preoţii lui, templul lui, şi aşa mai departe. Voia lui Dumnezeu pentru iudei va rămâne fundamental neschimbată. Eu găsesc în profeţii o stare a lucrurilor în care se va împlini tot ceea ce Dumnezeu a rânduit. Până acum nu a avut loc aceasta. Să nu cred eu pe Dumnezeu, până când nu voi vedea că toate profeţiile au devenit realitate? Noi nu tratăm aşa cuvântul unui om normal. Dar dacă primim mărturia de la oameni, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Şi dacă cineva ia pe Samuel şi pe împăraţi, dar nu crede pe Ezechiel sau Osea, atunci el tratează pe Dumnezeu aşa cum ar trata un om obişnuit.

Dar dacă eu cred tot ce El a spus, atunci sunt principii deosebite ale lui Dumnezeu pentru iudei, care încă trebuie împlinite prin Mesia, când El va domni cu putere în timpul când diavolul va fi legat. Dumnezeu va împlini tot ce a vorbit prin profeţi, când zilele cerului vor veni pe pământ. Însă între timp Mesia, care va trebui să aducă gloria, a fost lepădat. În loc ca El să primească un scaun de domnie, a primit crucea; şi în loc să ia pământul ca posesiune a Sa, El a fost alungat de pe pământ şi a plecat în cer. Urmare acestui fapt s-a deschis o stare nouă a lucrurilor. Şi pentru această ordine, care este total diferită de aceea pe care o găsim în general în profeţi, avem revelaţia Noului Testament. În ea găsim ceea ce probabil în Vechiul Testament ici şi acolo se face vreo oarecare aluzie, dar care în acelaşi timp introduce o scenă ca întreg, care nu are nici un antemergător şi nici un urmaş şi unde Dumnezeu prezintă privilegii, care niciodată înainte nu au fost gustate, şi unde El caută o umblare pe care niciodată înainte nu a cerut-o de la credincioşi.

Sunt desigur anumite principii, care au valabilitate permanentă şi de aceea rămân valabile. Dumnezeu niciodată nu sfinţeşte o minciună sau lăcomie sau răutate: nici o epocă nu poate neutraliza sau slăbi marea diferenţă morală între ceea ce este corect şi ce este fals. Însă Dumnezeu, care a lucrat în putere pământească ca să protejeze poporul Său şi pe care l-ar fi protejat şi în continuare, dacă ei ar fi rămas credincioşi sub Lege, cheamă acum pe poporul Său să sufere în har. Acelaşi Dumnezeu, care i-a ocrotit şi i-a trecut prin Marea Roşie şi care nu ar permite ca vreo putere să obţină domnia universală pe pământ, până când Israel însuşi s-a dovedit necredincios – acelaşi Dumnezeu permite apoi, când ei s-au dovedit total nedemni, ca Babilon, cea mai rea putere dintre naţiuni, să-i biruie. Şi după aceea a urmat o împărăţie după alta, până când în cele din urmă sub romani s-au unit atât iudeii cât şi naţiunile să răstignească pe Domnul gloriei. Prin aceasta soarta lumii a fost pecetluită; clopotul de moarte al judecăţii a răsunat de pe crucea lui Isus.

Dacă Dumnezeu ar fi acţionat imediat după principiile dreptăţii, atunci s-ar fi putut aştepta ca El să zguduie imediat universul sau cel puţin în mare mânie să distrugă Ierusalimul şi Roma. Însă a avut loc exact contrariul: cerul se deschide – dar, ca să primească pe Isus Cel răstignit şi nu ca să judece pe ucigaşii Lui; în afară de aceasta pe pământ este trimis Duhul Sfânt, ca prin har să alcătuiască acest trup nou al Bisericii lui Dumnezeu. Tocmai aceşti ucigaşi răi ai lui Isus puteau, dacă Îl primeau, să fie aduşi pe un loc al binecuvântării, a cărei lăţime şi lungime şi adâncime şi înălţime niciodată înainte nu a fost savurată sau cunoscută măcar. Şi aceasta este har.

„Legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1.17). Evanghelia harului lui Dumnezeu este propovăduită, însă nu numai pentru *a salva* suflete – ea le adună, le uneşte la Hristos şi le face mădulare ale Lui şi unele altora. Vechea poziţie iniţială iudaică privilegiată a dispărut. Privilegiile levitice au fost total înlăturate, în ceea ce priveşte Biserica. Naţiunile s-au cufundat în idolatrie şi iudeii erau mulţumiţi cu ei înşişi sub Legea lui Dumnezeu, pe care nu au îndeplinit-o. Dar ambii sunt aduşi prin Duhul prin intermediul credinţei în Hristos în acest trup nou şi se

închină lui Dumnezeu pe aceeaşi bază comună a harului. Ei sunt ziditi împreună „pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh" (Efeseni 2.22). Aceasta este „chemarea cu care [noi] am fost chemaţi".

„Vă îndemn deci *eu, cel întemniţat în Domnul,* să umblaţi într-un chip vrednic de chemarea cu care aţi fost chemaţi" (versetul 1). Apostolul Pavel arată aici din nou spre cicatricea onorabilă. Această cicatrice a primit-o prin vrăjmăşia lumii, deoarece el a făcut clar în mod practic care este consecinţa acestei chemări în lumea aceasta – chiar şi pentru cel mai mare slujitor al lui Dumnezeu, care a trăit vreodată (după Hristos, desigur). Cu toate acestea el era un întemniţat al Domnului. Ce onoare minunată! Nu erau cară de foc şi cai, care îl înconjurau, aşa cum era în cazul lui Ilie; nu a fost pusă la dispoziţie nici o putere, ca să-l protejeze. El sufere din cauza aceluiaşi imperiu, care a răstignit pe Domnul gloriei. Şi din închisoarea în care se afla încurajează pe credincioşi să umble în chip vrednic de aceeaşi chemare! Lumea este biruită chiar acum; ce va fi, când Hristos va veni?

În orice caz Cuvântul spune:

> **Efeseni 4.2:** ... cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungărăbdare, îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste ...

Exista pericolul să aibă loc contrariul: se putea abuza de privilegiul spiritual, ca sfinţii să se umfle de mândrie. De aceea apostolul Pavel preîntâmpină acest pericol şi arată singura atitudine potrivită, care se cuvine pentru creştini: „cu toată smerenia şi blândeţea". Este frumos dacă găsim râvnă. Dar ce poate vindeca umblarea unui creştin care a eşuat în a arăta smerenie şi blândeţe? Este un timp în care trebuie să stăm tari, şi este un timp când trebuie să cedăm; însă nici darul şi nici poziţia nu poate îndreptăţi pe aceia care par să gândească că în cazul lor nu este necesar îndemnul la smerenie şi blândeţe. Pe de altă parte trebuie să fim atenţi, că nu este vorba numai de smerenie în comportare sau de blândeţe în cuvânt, căci Dumnezeu se uită la adevărul din inimă. Prea des se poate constata că smerenia este numai o hăinuţă pentru mândria cea mai profundă, şi acolo unde se vorbeşte cel mai mult despre dragostea şi Duhul lui

Hristos în realitate ea se găseşte cel mai puţin. Noi vrem să ne păzim de o astfel de prefăcătorie.

> **Efeseni 4.3:** … străduindu-vă să păstraţi unitatea Duhului, în legătura păcii.

Dar să presupunem că noi găsim la celălalt ceva pe care nu putem să-l trecem cu vederea, deoarece este împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Cum trebuie să ne comportăm atunci? Fără îndoială trebuie să fie în acest caz un cuvânt potrivit de mustrare, dacă este necesar. Dar trebuie să fie şi „îndelungă-răbdare". Şi îndelunga-răbdare este necesară în mod deosebit atunci când răul ne priveşte personal. Noi nu trebuie să tolerăm răul îndreptat împotriva Domnului; dar dacă este ceva, care ne lezează personal, atunci trebuie să arătăm îndelungă-răbdare şi să ne iertăm unii pe alţii şi în dragoste să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii (versetul 3). Aici nu este vorba numai de har smerit şi răbdare, pe care creştinul trebuie să le ţină sus, ci de purtare de grijă spirituală, cu care el a fost chemat să ţină cu tărie la aceasta, ceea ce este deosebit de preţios înaintea lui Dumnezeu aici pe pământ.

„… străduindu-vă să păstraţi unitatea *Duhului*, în legătura păcii". Cât de desăvârşită este Scriptura! Ea nu spune: „… unitatea *trupului*", cu toate că aceasta este inclusă. Dar dacă ar sta scris: „… unitatea trupului", atunci oamenii ar fi alcătuit o instanţă exterioară (aşa cum au făcut de fapt) şi ar fi făcut din ea o chestiune de viaţă sau moarte, care nu poate fi despărţită de aceasta. Dar ceea ce Duhul Sfânt pune pe inima acelora care aparţin lui Hristos este, „să se străduiască" – aceasta înseamnă, că noi avem nevoie de suficientă seriozitate în privinţa aceasta –, nu *să facem* unitatea Duhului, ci s-o *păstrăm*. Este vorba de ceva care a fost făcut deja prin Duhul, pe care noi trebuie acum să-l păstrăm. Nu este vorba numai ca noi acum să avem sentimente de dragoste pentru cei care sunt creştini ca noi. Aceasta poate exista în mii de corporaţii diferite. Dar oricâtă îngrijire s-ar acorda sentimentelor, aceasta nu ar fi păstrarea „unităţii *Duhului*".

Ce vrea deci să se spună prin aceasta? Unitatea Duhului Sfânt, care a fost deja formată, cuprinde toate mădularele lui Hristos. Şi

unde găsim mădularele lui Hristos? Într-un anumit sens, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, pretutindeni; într-un alt sens, cu regret, undeva. Oriunde Hristos este propovăduit şi sufletele Îl primesc, acolo sunt mădularele Sale. Şi ce avem noi de făcut? Să păstrăm cu grijă unitatea, care cuprinde pe oricine aparţine lui Hristos – „în legătura păcii". Aici se vorbeşte de pace. În privinţa aceasta nu este vorba în primul rând de pacea pentru sufletele noastre cu Dumnezeu, ci mai degrabă de a savura practic şi a promova unitatea între sfinţii lui Dumnezeu. Carnea este fricoasă şi neliniştită: un duh plin de pace este rodul Duhului Sfânt şi contribuie foarte mult la aducerea împreună practică a inimilor. Duhul lui Dumnezeu nu este preocupat numai să dea idei corecte despre anumite teme; El are intenţii mult mai profunde. El doreşte ca sufletele să se supună lui Hristos şi să-L înalţe pe Hristos în ochii lor. Dar să aduci un singur suflet din întuneric la lumină sau să-l aduci din puţină lumină la lumină mai strălucitoare, este desigur ceva preţios. Şi aceasta este cu ceea ce Dumnezeu Însuşi Se preocupă. Vom face bine, în timp ce ţinem cu tărie la libertatea noastră pentru Hristos, să nu ţinem seama de barierele care le-au ridicat oamenii, ci să le tratăm ca fiind fără valoare.

Se spune deseori, fiecare are dreptul la părerea proprie. Aceasta trebuie s-o neg complet. Nimeni nu are dreptul să aibă o părere personală în lucrurile divine. Numai Dumnezeu singur este suveran şi îndreptăţit să facă cunoscut gândurile Sale. Ceea ce noi avem de făcut, este să ne dăm la o parte, pentru ca lumina lui Dumnezeu să poată străluci în inimile copiilor Săi. Oamenii în îngâmfarea lor fac numai ca umbrele lor întunecate să cadă totdeauna asupra lor înşişi şi asupra altora. Prin aceasta împiedică medierea adevărului divin, în loc să ajute ca adevărul divin să fie dat mai departe. Să fie oare zadarnică dorinţa unui slujitor al lui Hristos, ca Dumnezeu să conducă mai departe şi să întărească pe copiii Săi? Niciodată. Însă în momentul în care se începe strângerea oamenilor în jurul unei persoane deosebite, în jurul unei păreri sau a unui sistem, se constituie o sectă. Chiar dacă într-o grupare sunt multe mădulare ale lui Hristos, ea constituie numai o partidă, dacă baza unirii lor nu este Hristos, ci ea s-a realizat pe baza diferenţelor de păreri, fiind prin acesta un semn de recunoaştere special şi un mijloc de recunoaştere, care să ducă la despărţiri între copiii lui Dumnezeu.

Biserica apostolică niciodată nu a provocat credinţa unui convertit cu privire la biserica înaltă (aceasta este fracţiunea catolicizantă a bisericii anglicane) sau cu privire la biserica protestantă liberă – ea niciodată nu a întrebat: crezi tu în episcopat[1], în voluntarism [2] sau în Biserica lui Dumnezeu? Este adevărat că în timpurile de odinioară cineva, care mărturisea pe Hristos, era alungat afară de iudei şi de naţiuni şi devenea subiectul vrăjmăşiei pentru toată lumea. Şi nu era un mijloc de protecţie neînsemnat, dacă oamenii mărturiseau pe Hristos, dar ei nu credeau cu adevărat în El. Dar dacă un om prin auzirea cu credinţă primea Duhul Sfânt, el era imediat un mădular al acestui singur trup şi era recunoscut ca atare. De ce aceasta să nu fie valabil şi astăzi? Sunt eu nemulţumit cu înţelepciunea lui Dumnezeu? Vreau eu să înlocuiesc Cuvântul Său sau am îndeajuns fără El sau sunt chiar împotriva Lui?

Nu se constituie o sectă, dacă se acţionează potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Dar este o sectă dacă se fac abateri de la Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea întrebarea este: Care este intenţia lui Dumnezeu referitoare la Biserica Sa? Cum doreşte El, ca noi să ne strângem? Vreau eu să primesc pe toţi creştinii adevăraţi – persoane, despre care toţi cred că sunt întorşi la Dumnezeu? Fără îndoială este necesar să fie daţi afară, dacă dovedesc că nu sunt întorşi la Dumnezeu; căci nu există nici un caz posibil de rău, la care să nu se poată aplica Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel nu există nici cel mai neînsemnat motiv să se introducă vreo regulă nouă sau prescripţie din partea oamenilor. Dacă oamenii nu sunt spirituali, nu vor păstra mult timp unitatea Duhului. Curând vor găsi un motiv să descopere ceva fals. Însă aceia care ţin cu tărie, că Hristos este centrul unităţii Duhului, nu sunt o sectă şi nici nu pot deveni, oricât de grav ar fi cu despărţirile, partidele şi sectele împotrivitorilor lor. Este foarte trist că sunt din aceia care se condamnă singuri, prin aceea că pleacă, însă este cu atât mai binecuvântat pentru aceia care rămân, şi cu toate acestea au credinţă, răbdare şi har. Apostolul spune, când scrie credincioşilor din Corint: „Trebuie să fie şi partide între voi, ca să se arate între voi cei aprobaţi” (1 Corinteni 11.19). Aceştia erau oameni care în timpul acela au rămas cu hotărâre tare de inimă la Domnul. Fie ca şi despre noi astăzi să fie adevărat aceasta! Eu resping faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este făcut fără efect sau că eu astăzi în vreun fel oarecare sunt mai mult

legat de păcat decât atunci.

Unitatea Duhului, pe care credincioşii din Efes ar fi trebuit s-o păstreze, este unitatea pe care Dumnezeu o pune pe toţi copiii Săi. Dacă Cuvântul a născut din nou sufletul meu prin Duhul Sfânt; dacă prin Cuvânt eu cunosc pe Mântuitorul meu şi pe Tatăl meu; dacă ştiu că eu am nevoie de Cuvânt pentru curăţirea zilnică a sufletului meu, ca mijloc pe care Dumnezeu l-a dat în acest scop – să spun eu atunci, că eu nu trebuie să împlinesc Cuvântul ca mădular al trupului lui Hristos în Adunarea lui Dumnezeu, unde El locuieşte în Duhul? Dacă sufletul meu recunoaşte autoritatea divină a Cuvântului, vai de mine, dacă nu mă orientez în toate lucrurile după acest Cuvânt. Dumnezeu doreşte ca noi să fim atenţi şi cu grijă să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Nu este unitatea duhurilor *noastre*, ci este *unitatea Duhului*. Nu este un gând serios faptul, că Duhul Sfânt este cel care face unitatea? Nu ar trebui să ne păzim de tot ce ar putea să-L întristeze? Domnul nostru a acordat o importanţă deosebită tuturor celor referitoare la Duhul Sfânt. Şi noi ar trebui să facem la fel, dacă suntem înţelepţi. Dacă Duhul Sfânt este pe pământ cu scopul acesta, El va fi un test divin, dacă noi suntem gata să-L onorăm sau nu. Unii ar putea spune acum: cine primeşte pe toţi creştinii, fără să ceară de la ei o promisiune pentru viitor, acela va primi tacit sau probabil categoric şi pe un soţinianer sau arianer. Însă pe aceştia eu nici măcar nu i-aş recunoaşte ca creştini.

Pe ce este Biserica întemeiată? „Dar voi, cine ziceţi că sunt Eu?”, întreabă Domnul în acelaşi capitol în care El pentru prima dată se referă la faptul că El doreşte să zidească Adunarea. „Tu eşti Hristosul”, spune un ucenic, „Fiul Dumnezeului celui viu.” Şi ce răspunde Domnul? „Tu eşti Petru şi pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.15-18). Aceasta ne arată, că noi ar trebui să ne preocupăm foarte intens cu sufletele, dacă ele cu adevărat cred şi mărturisesc în faptă şi adevăr gloria divină a Domnului Isus Hristos. Dacă în privinţa aceasta descoperim cea mai neînsemnată nepăsare, ar trebui să avem îndoieli cu privire la acest suflet. Noi nu avem nici o bază să primim pe cineva ca creştin, care lezează curăţia, gloria sau puritatea Persoanei lui Hristos. Biserica este întemeiată pe Hristos Fiul lui Dumnezeu: dacă această stâncă este

zguduită, atunci totul este zadarnic: „Dacă sunt distruse temeliile, ce va face cel drept?” (Psalmul 11.3). Să lezezi pe Hristos înseamnă să lezezi fundamentul pe care se sprijină Biserica lui Dumnezeu.

Dar acolo unde cineva mărturiseşte cu adevărat şi sincer pe Hristos şi prin această mărturisire se recomandă conştiinţei voastre ca fiind de la Dumnezeu, atunci primiţi-l, căci şi Dumnezeu l-a primit. El poate fi un baptist sau unul care botează copiii; nu contează, primiţi-l. Dacă el trăieşte în păcat, mai trebuie eu atunci să spun că Hristos şi beţia şi aşa mai departe, nu se potrivesc împreună? Credinţa în Fiul lui Dumnezeu nu se potriveşte umblării în întuneric. Indiferent cum cineva vorbeşte despre Hristos, dacă el cu această mărturisire leagă desconsiderarea gloriei morale a lui Dumnezeu, prin faptul acesta el dovedeşte că el nu este născut din Dumnezeu. Simon vrăjitorul gândea că el ar putea primi cu bani darul lui Dumnezeu. Acum cineva va spune: aceasta era o greşeală. Desigur era o greşeală, însă această greşeală era decisivă şi a dovedit că el nu putea avea viaţă din Dumnezeu. De aceea el, cu toate că era botezat, nu a fost primit ca mădular al trupului lui Hristos. Nu avem nici un motiv să presupunem că el a luat parte la frângerea pâinii. În astfel de împrejurări botezul nu ar fi nici un motiv ca Adunarea să primească pe cineva, pe care ea nu-l vede ca fiind credincios.

Aceasta arată într-o oarecare măsură caracterul sau limitele unităţii Duhului. Căci Duhul Sfânt, care cheamă sufletele şi le face capabile să mărturisească pe Hristos, niciodată nu-i lasă să umble în murdăria răutăţii lor proprii. Dacă un credincios cade într-un păcat, care are un anumit caracter, el trebuie dat afară. Ceea ce este strict personal, ar trebui tratat personal. Ar fi revoltător, dacă toate greşelile le-am trata la fel. Dorinţa noastră cea mai nobilă ar trebui să fie, prin aceea că îndreptăţim pe Dumnezeu, să aducem din nou pe cineva pe drumul corect.

Biserica mărturiseşte despre harul dumnezeiesc, şi misiunea ei este atât să caute binecuvântarea celor nemântuiţi, cât şi restabilirea creştinilor care s-au abătut. Năzuim noi, să păstrăm unitatea Duhului? Cum s-a ajuns, ca creştinii să alcătuiască asociaţii diferite? Pentru ce au ei nevoie de regulamente omeneşti şi de organizaţii noi, dacă doresc să trăiască cu orice preţ Cuvântul lui

Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ne dă o poruncă, atunci nu mai avem nevoie de alte porunci. Eu am nevoie de porunca Lui în toată puterea ei, pentru ca să fiu capabil să prezint oamenilor adevărul şi să le spun: „Aceasta este voia lui Dumnezeu". Este bine sau înţelept să se renunţe la aceasta? Dumnezeu a scris ceva cu privire la toate întrebările morale, prin care El vrea să conducă pe copiii Săi. Acţionăm *noi* conform acesteia? Cineva ar putea întreba: Şi tu, eşti tu desăvârşit? Eu răspund: noi ne ostenim să păstrăm unitatea Duhului în pace. Căutăm sincer să ne supunem voii lui Dumnezeu. Te osteneşti şi tu?

Întrebarea centrală pentru fiecare copil al lui Dumnezeu este: mă ostenesc eu să păstrez unitatea Duhului? Şi o fac potrivit lui Dumnezeu sau după propriile păreri? M-am predat eu voii Sale? Noi trebuie să fim ascultători de El. Avem poruncile Lui, şi suntem răspunzători să le împlinim, prin aceea că ne supunem Aceluia căruia Îi aparţinem şi căruia trebuie să-I slujim. Este valabil, să păstrăm unitatea Duhului *în legătura păcii.* Dumnezeu formează Adunarea Sa din toţi aceia care Îi aparţin. Unitatea nu constă în aceea, că creştinii ţin cu tărie la părerile lor personale despre una sau alta; ea constă mai degrabă în aceea, că Duhul ţine cu tărie la propria Sa unitate, respectiv la ceea ce Hristos este pentru ei, şi nu la punctele în care ei se deosebesc.

Dacă vrem să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii, atunci trebuie să fim conştienţi că Duhul Sfânt glorifică *numai* pe Hristos. Noi nu putem provoca mai multă bucurie Tatălui, ca atunci când înălţăm pe Fiul; şi noi nu putem să-L întristăm mai mult, decât atunci când desconsiderăm pe Fiul Său. Dacă ne ţinem cu tărie de Hristos, atunci totul este în siguranţă. Prin aceasta unitatea ajunge la acelaşi numitor.

Nu este vorba de a constrânge pe oameni să renunţe la convingerile lor şi să primească pe ale noastre, oricât de corecte ar fi acestea. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă în Numele lui Hristos baza pe care noi putem cuprinde pe toţi credincioşii, chiar dacă ei sunt slabi şi plini de prejudecăţi. Vrem să ne păzim, să fim îngrijoraţi mai mult de prestigiul nostru sau de ceea ce ne place, decât să facem voia Sa. Nu vrem să fim mândri de cunoaşterea noastră sau de ceea ce am

realizat probabil în practică. În loc de aceasta vrem mai bine să privim la Domnul, pentru ca noi în credinţă, îndelungă-răbdare şi răbdare să recunoaştem pe fiecare mădular adevărat al lui Hristos precum şi pe fiecare din slujitorii Lui, oriunde s-ar afla ei. Să ţinem în felul acesta la unitatea Duhului în legătura păcii şi să fim atenţi s-o păzim, oricare ar fi greutăţile; şi cu siguranţă ele sunt mari. Credinţa nu vede *un singur* Duh şi trupuri diferite; ea cunoaşte numai *un singur* trup. Vrem să avem răbdare cu alţii, care în privinţa aceasta nu văd clar sau văd dublu; vrem să ţinem cu tărie la Numele lui Hristos, şi vrem să fim foarte precauţi cu noi înşine, să nu numim bun ceea ce este împotriva Lui.

> **Efeseni 4.4-6:** Este un singur trup şi un singur Duh, după cum aţi şi fost chemaţi la o singură speranţă a chemării voastre; **un singur** Domn, **o singură** credinţă, **un singur** botez; **un singur** Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi şi prin toţi şi în noi toţi.

Aceasta este binecuvântarea noastră vie în Hristos: „pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa şi din oasele Sale" (Efeseni 5.30). Imediat se adaugă: „un Duh"; căci Duhul Sfânt a realizat aceasta. Şi noi sperăm să putem savura în curând la Hristos ceea ce suntem acum prin puterea Duhului Sfânt. Această unitate o vom realiza pe deplin şi desăvârşit în cer în prezenţa lui Dumnezeu. Aceasta este prima unitate.

Este o diferenţă faţă de versetele următoare. Versetul 4 este un caracter al unităţii, versetul 5 este un alt caracter şi versetul 6 este al treilea caracter; aceste unităţi concentrice devin mai cuprinzătoare. „Este *un singur* trup şi *un singur* Duh, după cum aţi şi fost chemaţi la o singură speranţă a chemării voastre." Acestui trup nu-i aparţine niciunul care nu a fost născut din nou şi botezat prin Duhul Sfânt. Acest un singur trup este fără îndoială pe pământ. El este acum o realitate divină independent de gloria pe care el o va avea cândva în viitor. Însă în versetul 5 avem mai mult o unitate în exterior, un domeniu al mărturisirii, care este mai mare decât puterea spirituală reală. Aici apare „Domnul" pe prim plan; şi cândva vor fi mulţi care vor spune: „Doamne, Doamne, nu am prorocit noi în Numele Tău?"

De aceea auzim în continuare despre „un singur Duh”, prin care se înţelege credinţa creştină. Când vorbim despre credinţă ca mijloc prin care noi venim în relaţie cu Hristos şi prin harul lui Dumnezeu devenim salvaţi, atunci aceasta niciodată nu este numită *o singură* credinţă. Prin această expresie se exprimă credinţa comună, pe care toţi creştinii o mărturisesc, şi anume în contrast cu religia sau cu Legea iudeilor şi cu idolatria păgânilor. Corespunzător la „*un singur* Domn, *o singură* credinţă” urmează „*un singur* botez”, căci fiecare, care a mărturisit că crede în Hristos, a fost botezat cu apă. Simon vrăjitorul a mărturisit cu numele că aparţine lui Hristos şi a fost botezat, cu toate că el a dovedit curând că nu era creştin. Deci versetul 5 nu ne dă unitatea a ceea ce este real şi sfânt şi de durată, ci unitatea mărturisirii creştine.

În continuare avem în final: „… *un singur* Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi şi prin toţi şi în noi toţi” (versetul 6). Este clar, că aici avem un domeniu şi mai larg. Sunt o mulţime mare de oameni care nicidecum nu mărturisesc pe Hristos. Majoritatea oamenilor trăieşte în continuare cu idolii lor, cu toate că există Legea şi Evanghelia. Nu este aici nici o revendicare? Noi cunoaştem „un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi şi prin toţi şi în noi toţi”. Aceasta înseamnă, că există un Dumnezeu *personal*: în nici un caz nu este gândul că *totul* este Dumnezeu. Aceasta este necredinţă în forma cea mai gravă sau pantheism. Noi cunoaştem „*un singur* Dumnezeu”, nu o mulţime de zeităţi ca păgânii, ci „*un singur* Dumnezeu şi Tată al tuturor”. Iudeii nu au crezut, că El era Tatăl tuturor, şi nici măcar Tatăl naţiunii alese, ci mai degrabă Domnitorul lor, şi anume Jahve. Revelaţia creştină aduce pe Dumnezeu şi pentru noi la lumină într-un caracter nespus de mare, precum şi mult mai intim. Dar şi mai mare în sensul că El cuprinde toate creaturile: „… *un singur* Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi şi prin toţi (autoritatea Sa supremă şi purtarea de grijă, dar mai mult decât aceasta) şi în noi toţi”. Aici avem o legătură strânsă cu unii şi nu cu toţi. Căci nu se spune: „în toţi”, ci: „în *noi* toţi”. Duhul Sfânt vorbeşte despre relaţia minunată cu Hristos. Cât de desăvârşită, de frumoasă şi ordonată este această prezentare a unităţii în Hristos şi în jurul lui Hristos, Domnul nostru.

Adnotare

[1] În privinţa aceasta este vorba de instalarea de episcopi pentru rezolvarea chestiunilor bisericeşti.

[2] Este vorba de respingerea amestecului statului în chestiunile bisericeşti.

Tradus de la: Die Einheit des Geistes

Preluuat din: *Lectures on the Epistle of Paul, the Apostle, to the Ephesians, with a new Translation.*

Traducere: Ion Simionescu